

կան ըլլալուն՝ ամբողջովին յառաջ կը
բերեմ:

«Տեղեկութիւնք վասն բանից ունաց եւ սրտամանց
հայոց, հարկադրեալք յանձնաց ազնուակիսնաց,
գրեալ ծանոթացաւ:

Վասն սրտամանց գրեւի է:

Հայք ի հասարակ դաւանութեան ասեն. մի
անձն, մի դէմ, եւ միաւորեալ մի բնութիւն: Ի
վերայ այսմ բանիս բազումք խօսին զբազումն, եւ
զանագանս: Այլ թէ յինչ միտս ասացեալ, ոչ է
բացորոշեալ: Այլ զկնի յարեն եւ ասեն. յերկուց
բնութեանց միաւորեալ մի բնութիւն. զոր ի բա-
նէն յայնմանէ առեալ. մի է բնութիւն: Վասն
որոյ մեք այշապիս կարացաք գիտել, որպէս ասացաւ:

Վասն երկրորդին:

Եթէ հայք իցէ՞ն իմացեալ յիսուն տարեօք
յառաջ զուղղափառութիւն քաղկեդոնի սուրբ
Ժողովոյն, եւ գտումարի սրբոյն Լէոնի: Առ այս
ջանացին հայք, զի հնարիւք, եւ պատճառաւ իմիք
բառնայցէին զբան նորովից. վասնորոյ բարձին: Չի
իբր կամեցողութեամբ դեսպանի գալիացուց եղեւ
բարձումն. բայց միայն ի կոստանդնուպօլիս, եւ
զայն՝ բազում ահիւ եւ դողութեամբ վասն ահի
հասարակութեանց, եւ խառնիճաղանճ ժողովոր-
դոց, զոր մեք ականատեսքն էաք վասն անցից ան-
ցելոց: Այլ ի յայլ տեղիս անխափան ասի այն
բան նորովից. զոր օրինակ ի յԵջմիածին, ի յԵրու-
սաղէմ, եւ կամ ի յայլ տեղիս ասեն մինչեւ ցայ-
սօր: Իսկ ի ձեռնադրութեան քահանայից ժամա-
նակին զայն տեղ նորովից անցանեն, եւ ոչ ըն-
թեռնուն, որպէս ի յաւուրս մերում պատուէր
տուեալ ձեռնադրող եպիսկոպոսին զայն բան նոր-
ովից ոչ ընթեռնուլ, եւ ոչ յիշատակել, այլ՝ ան-